

ΣΥΝΟΠΤΙΚΗ ΑΝΑΦΟΡΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΤΟΥ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΥ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥ ΦΟΡΟΥΜ (Παρίσι, 23 – 24.10.2010)

Πραγματοποιήθηκε στο Παρίσι, από 23 – 24.10.2010, η συνέλευση του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Φόρουμ (ΕΚΦ). Η συνέλευση αυτή ήταν, ουσιαστικά, η πρώτη προπαρασκευαστική μετά το ΕΚΦ της Κωνσταντινούπολης. Την ΟΛΜΕ εκπροσώπησε το μέλος του Δ.Σ. της ΟΛΜΕ Κώστας Μπόικος, ενώ στη διερμηνεία βοήθησε η Μαρία Βουτσινά από τη Γραμματεία της ΟΛΜΕ.

Κατ' αρχάς, η συμμετοχή εκπροσώπων από τα διάφορα κινήματα και συνδικάτα δεν ήταν η αναμενόμενη, είτε λόγω των απεργιών που εξελίσσονταν και εκείνη την εβδομάδα στη Γαλλία, είτε, όπως επισημάνθηκε από τα περισσότερα πρόσωπα που συμμετείχαν, λόγω της **βαθμιαία μειούμενης δυναμικής του ίδιου του ΕΚΦ**. Συμμετείχαν εκπρόσωποι κινήματων κυρίως από τη Γαλλία, και την Ιταλία, την Ισπανία, την Αυστρία, τη Ρουμανία, το Ην. Βασίλειο, τη Γερμανία κ.α. Από τα ελληνικά συνδικάτα συμμετείχε μόνο η Ομοσπονδία μας.

Κατά την πρώτη ημέρα, η συζήτηση κινήθηκε στο πλαίσιο της καταγραφής των παραγόντων εκείνων οι οποίοι συνετέλεσαν στη **μικρή συμμετοχή στο φόρουμ της Κων/πολης**, όπως επίσης και στην αποτίμηση της Πανευρωπαϊκής Ημέρας Δράσης (29.9.2010). Παράλληλα, στις παρεμβάσεις τους οι συμμετέχοντες μετέφεραν και την άποψή τους για τα όσα διαδραματίζονται σε όλες τις χώρες αυτή την περίοδο, λόγω της κρίσης (περικοπές μισθών, μέτρα λιτότητας που επιβαρύνουν το κοινωνικό κράτος, κ.λπ.).

Σημειώνεται ότι μεταξύ των διαφόρων απόψεων για τη φθίνουσα πορεία του Ε.Κ.Φ. κατατέθηκε και η άποψη, ότι λόγω των προβλημάτων που αντιμετωπίζει η κάθε χώρα ξεχωριστά, εξαιτίας του καταγισμού των “μεταρρυθμίσεων” που εξελίσσονται και κλιμακώνονται (συνταξιοδοτικά – ασφαλιστικά, εργασιακά, περικοπές μισθών κ.λπ.), τα εθνικά συνδικάτα και κινήματα τείνουν να εσωστρέφουν. Επισημάνθηκε, δηλαδή, η αδυναμία ορθής αντίδρασης των εθνικών εργατικών συνδικάτων σε μια τόσο κρίσιμη συγκυρία. Στην κατεύθυνση της αντιμετώπισης του προβλήματος της “αυτοπεριχαράκωσης», στις παρεμβάσεις τους εκπρόσωποι τόνισαν ότι θα πρέπει να συνδιαμορφωθούν απαντήσεις – θέσεις του ΕΚΦ για τα θέματα, τα οποία απασχολούν κάθε χώρα ξεχωριστά, σήμερα. Για το σκοπό αυτό, προτάθηκε η **σύσταση και λειτουργία, για κάθε θέμα, εθνικών επιτροπών** του φόρουμ, ώστε, μέσω της αλληλοενημέρωσης και της αλληλοτροφοδότησης, να καταστεί δυνατή η συνδιαμόρφωση των θέσεων του ΕΚΦ. Σ' αυτό το πλαίσιο εντάσσεται και η πρόταση για την αναμόρφωση της ιστοσελίδας του φόρουμ.

Ένα, επίσης, ζήτημα που τέθηκε, για άλλη μια φορά, κυρίως από τους εκπροσώπους των κινήματων χωρών της ανατολικής Ευρώπης (πρ. Σοβ. Ένωση κ.λπ.), ήταν και η οικονομική ενίσχυσή τους, ώστε να μπορούν να παρευρίσκονται στις διαδικασίες του Ε.Κ.Φ. Στο σημείο αυτό, διατυπώθηκε ξανά και η πρόταση για **χρηματοδότηση του φόρουμ**, σε τακτικό επίπεδο, μέσω μόνιμων ενισχύσεων από τα ταμεία των συνδικάτων που συμμετέχουν σε αυτό. Ως προς τη **διεύρυνση της συμμετοχής** στο φόρουμ, προτάθηκαν διάφορες καμπάνιες ενημέρωσης για ευρύτερα θέματα, το «άνοιγμα» του φόρουμ σε κλάδους όπως οι αγρότες, η εκ νέου διοργάνωση κοινών κινητοποιήσεων σε ευρωπαϊκό επίπεδο, η δημιουργία ενός μηχανισμού «διερμηνέων», επ' αμοιβή, για τις ανάγκες των εργασιών του.

Παρατήρηση: Συμπερασματικά, παρ' όλες τις προτάσεις που διατυπώθηκαν για συνέχιση, ουσιαστικά, της προσπάθειας, ο όλος προβληματισμός τροφοδότησε, κατά το μάλλον ή ήττον, μια **συγκρατημένη απαισιοδοξία** για το μέλλον του ΕΚΦ.

Η παρέμβαση του εκπροσώπου της ΟΛΜΕ την πρώτη ημέρα των εργασιών του ΕΚΦ, ήταν, συνοπτικά, η παρακάτω:

«Τα προβλήματα δεν είναι σημερινά και καινούργια. Ούτε, στην πραγματικότητα, είναι διαφορετικά από χώρα σε χώρα, στην προκειμένη περίπτωση, της Ευρώπης. Διαφέρουν, βεβαίως, ως προς την οξύτητά και την πυκνότητά τους σε κάθε χώρα ξεχωριστά. Επειδή η ουσιώδης αιτία όλων αυτών είναι η ίδια, δηλαδή οι αντιφάσεις και τα δομικά προβλήματα του παγκοσμιοποιημένου καπιταλισμού, ο συντονισμός της δράσης μας σε ένα σχεδιασμό με ένταση αγωνιστική, διάρκεια, μαζικότητα και προοπτική είναι μονόδρομος.

Στο πλαίσιο αυτό η 29.9.2010, ως Ημέρα Πανευρωπαϊκής Δράσης δεν μπορεί να θεωρείται επιτυχία του κινήματος. Οι κινητοποιήσεις που έγιναν τότε, δεν ήταν ανάλογες της σοβαρότητας και της έντασης των προβλημάτων. Η συνεργασία του ΕΚΦ με τις Πανευρωπαϊκές, τουλάχιστον, δομές και οργανώσεις των εργατικών συνδικάτων είναι βασική και κρίσιμη προϋπόθεση για την επιτυχία και την αποτελεσματικότητα των αγώνων μας. Αυτή η συνθήκη σήμερα δεν υπάρχει και πρέπει να τη δημιουργήσουμε.

Στην Ελλάδα τα χτυπήματα εναντίον των δικαιωμάτων των εργαζόμενων από τις πολιτικές που εκεί εφαρμόζονται δεν παραπέμπουν σε αποκλειστικές ευθύνες της Ελληνικής κυβέρνησης. Και εκεί δηλαδή εφαρμόζονται οι πολιτικές της Ε.Ε. και η στρατηγική της Λισσαβόνας, με ιδιαίτερα βάρβαρο τρόπο. Σε μικρότερη, ίσως, κλίμακα και ένταση εφαρμόζονται οι πολιτικές αυτές στην Ιρλανδία, την Πορτογαλία, την Ισπανία, την Ιταλία, τη Βρετανία, τη Γαλλία και όχι μόνο... Όλες αυτές οι πολιτικές επιμένουν να **διαχειρίζονται την καπιταλιστική κρίση**, γι αυτό όχι μόνο είναι **κοινωνικά άδικές**, αλλά και **αναποτελεσματικές**.

Τέλος, η δανειακή σύμβαση μεταξύ Ελλάδας και τρόικα αποτελεί **κορυφαίο παράδειγμα έλλειψης αλληλεγγύης μεταξύ των κρατών – μελών της Ε.Ε.** καθώς και **μνημείο έλλειψης πολιτικής διορατικότητας**.

Τέλος, σε ό,τι αφορά στην **προοπτική του ΕΚΦ**, έχοντας υπόψη και την «εικόνα» στην Κων/πολη, **είμαστε απαισιόδοξοι...».**

Κατά τη **δεύτερη μέρα** της Συνέλευσης, που σκοπό είχε, αρχικά, να εξεταστεί, κυρίως και ειδικότερα, η παραπέρα πορεία του ΕΚΦ, οι συμμετέχοντες παρακολούθησαν ή έλαβαν μέρος σε μια «διεγκυστίνδα» μεταξύ της Οργανωτικής Επιτροπής του Φόρουμ της Κων/πολης (Τούρκων συναδέλφων – εργαζομένων) και εκπροσώπων από τη Γαλλία και την Ιταλία, κυρίως, την Αυστρία και την Ελλάδα με στόχο την απόδοση ευθυνών για την «αποτυχία» του ΕΚΦ της Κων/πολης.

Οι Τούρκοι που συμμετείχαν στην Οργανωτική Επιτροπή του Φόρουμ της Κων/πολης, ισχυρίζονταν ότι έκαναν ό,τι μπορούσαν για την επιτυχία του, δεδομένων των πολιτικών και οικονομικών συνθηκών που επικρατούν εκεί. Ο αντίλογος, από την άλλη πλευρά, ήταν ότι θα έπρεπε να ενημερώσουν πληρέστερα όσους είχαν προσφερθεί να βοηθήσουν στην οργάνωση, ώστε, σε περίπτωση που αυτό επιβαλλόταν, όπως αποδείχθηκε εκ του αποτελέσματος, να υπάρξει αναβολή του.

Η **παρέμβαση του εκπροσώπου της ΟΛΜΕ** τη δεύτερη ημέρα, είχε ως εξής:

«Το ΕΚΦ, με τους όρους που εξελίσσεται, οδεύει στη δύση του. Οι αρνητικές κριτικές που ασκούνται στην πρόσφατη διοργάνωσή του στην Κων/πολη, με κύριο αποδέκτη την τουρκική Οργανωτική Επιτροπή, νομίζω ότι είναι σε λάθος κατεύθυνση επειδή:

1. Στο δεδομένο γεωγραφικό χώρο και στις δεδομένες εκεί πολιτικές, κοινωνικές και οικονομικές συνθήκες καμία, ίσως, πιο δραστήρια και πιο ικανή (;) οργανωτική επιτροπή δεν θα ήταν περισσότερο αποτελεσματική και

2. (που είναι το κυριότερο) το ίδιο το ΕΚΦ χάνει, συνεχώς όλο και περισσότερο, τα κινηματικά στοιχεία και χαρακτηριστικά του. Παράλληλα, όλο και λιγότεροι από τους «συνήθεις υπόπτους» εμφανίζονται, πλέον, στις προπαρασκευαστικές διαδικασίες. Όλο και μεγαλύτερος γίνεται ο μ.ό. ηλικίας αυτών που κάθε φορά συμμετέχουν, όλο και λιγότερες είναι οι συμμετοχές των εκπροσωπήσεων των συνδικάτων και ιδιαίτερα των πιο μαζικών.

Η πρόταση ή το ερώτημα, αν θέλετε, είναι το εξής:

Αν το ΕΚΦ έχει εκπληρώσει, με αυτές προδιαγραφές, τον προορισμό του, μήπως πρέπει να προχωρήσουμε στην ανασυγκρότησή του;

Αν ναι, με ποιους όρους»; -

Σημείωση: Για τις αποφάσεις θα ακολουθήσει άλλη αναφορά.